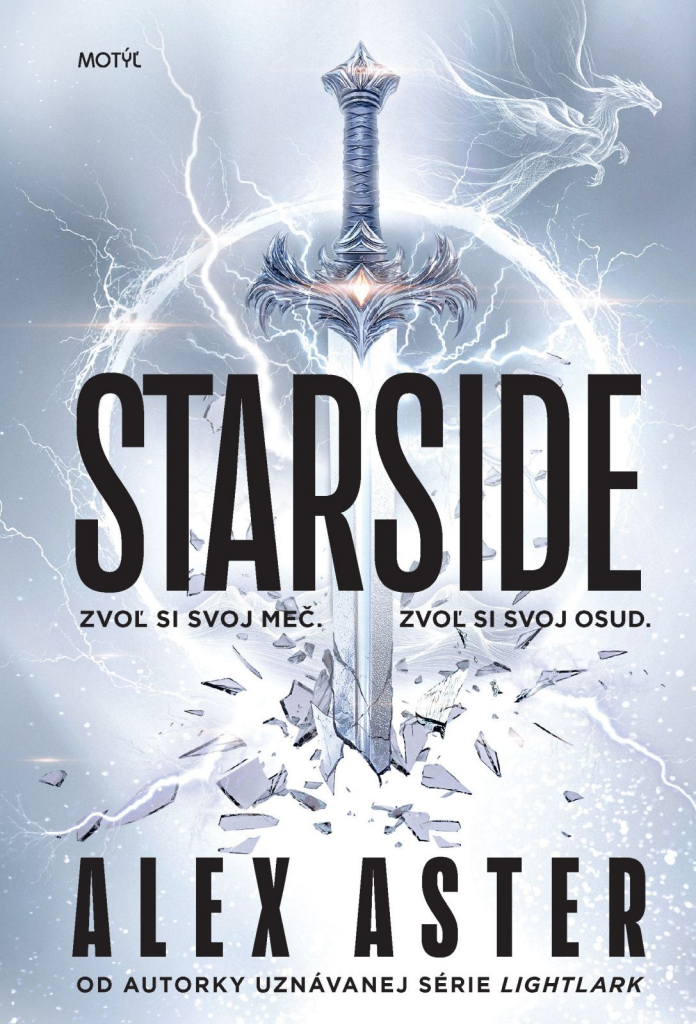

MOTÝL
STARSIDE
ZVOĽ SI SVOJ MEČ.
ZVOĽ SI SVOJ OSUD.
ALEX ASTER
OD AUTORKY UZNÁVANEJ SÉRIE *LIGHTLARK*

STARSIDE

V slovenčine od autorky vyšlo:

LIGHTLARK SÁGA

Lightlark

Nightbane

Skyshade

STARSIDE

ALEX ASTER

Preklad: Katarína Kvoriaková

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

Starside

Copyright © 2026 by Alex Aster
All rights reserved.
Translation © Katarína Kvoriaková, 2026
Jacket design and illustration by @fxpavion – Francois-Xavier Pavion
Jacket images © stock.adobe.com
Jacket endpaper illustration by Justin Estcourt
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2026
www.vydavatelstvomotyl.sk
Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia

ISBN: 978-80-8164-476-4

Venujem všetkým fénixom:
vždy povstaňte z popola.

1

Toto ma zabije.

Kľučkujem pomedzi divákov a spotenou dlaňou zvieram dýku. Ukrývam ju v rukáve, ligotavý kov ma na koži chladí. Jeden zlý pohyb a mohla by som sa na ňu napichnúť. Určite lepšie, ako by som mala riskovať, že si niekto vpredu všimne moju zbraň.

Postavím sa na špičky, aby som odhadla vzdialenosť. Vtedy ju zbadám.

Tribúnu. Ide v podstate o masívnu kamennú plochu veľkosti pódia, ktorá je vytesaná do čiernej skaly so striebornými škvrnami. Vyzerá, akoby ju vyrezali priamo z nočnej oblohy. Je nádherná. Jeden z posledných úlomkov mágie na tejto strane ostrova.

Onedlho bude celá od krvi.

Z každého kúta Stormsidu sa zbehli stovky ľudí vyzbrojených zbraňami z najlepších kovov a s rokmi elitného tréningu, aby sa mohli zúčastniť na boji o miesto na tejto tribúne. Ďalšie tisícky riskovali svoje životy a vydali sa na cestu po vyprahnutých chodníkoch, len aby sa tomu mohli prizerať.

Osudohra sa koná iba raz za päťdesiat rokov.

Päťdesiat obyčajných smrteľníkov vtedy prekročí brány a vstúpi do zeme nesmrteľných, kde sa vydajú na nebezpečnú výpravu.

Domov sa vráti iba hŕstka z nich. Väčšina padne za obeť zlovestným tvorom z legiend alebo bezcitným nesmrteľným.

Na konci výpravy však čaká cena, ktorá za to riziko stojí. Čaša plná niečoho, čo dokáže zmeniť šíre mŕtve pláne na úrodné polia, privolať búrky po rokoch sucha, vyliečiť choroby, zabezpečiť moc, bohatstvo či nesmrteľnosť.

Mágia.

Vytúžených miest je však iba päťdesiat a budú sa o ne uchádzať stovky bojovníkov v záhadnej *Kosbe*.

Ak však do nej chcete postúpiť, musíte sa najprv prebojovať na tribúnu.

Kráľovská garda s doškriabanými brneniami, ktoré sa ligocú na spaľujúcom slnku, vytvorila okolo celej kamennej plošiny kruh. Prižmúrenými očami sa usilujem nájsť toho jedného, ku ktorému sa nesmiem za žiadnych okolností priblížiť. Ibaže ten tu nie je. *Zaujímavé*.

S úľavou spustím plecia. Už aj bez toho, aby som musela ísť proti nemu, sú moje šance mizivé.

Naľavo od kameňa stojí Dozorca, ktorý v Kosbe na všetko dohliada a je kráľovými očami a ušami. Na ramene mu sedí strieborný jastrab, ktorý patrí do kráľovej zbierky vzácností. Strieborná farba prináleží iba bohom a ako najmocnejšia osobnosť na tejto strane si kráľ nárokuje všetko v odtieňoch striebra. Prechovávať tvory tejto farby sa trestá smrťou.

Na nelegálnych trhoch v púšti som však neraz videla strieborné zvieratá v klietkach, veselo sa s nimi obchodovalo. Musia ich zajať ešte ako mláďatá, keď sa nedokážu brániť, lebo dospelé jedince…

Sú zbrane.

Jastrabie pierka žiaria ako roztavený mesačný svit a jeho dlhé pazúry pripomínajú zakrivené dýky. Pod hrubými rukávmi mi nabehnú zimomriavky. Neraz som na uliciach videla rozhádzané

vnútornosti, rozdriapané práve tými pazúrmi. Sledovala som, ako nimi tento predátor odtrhol hlavu zlodejovi a potom si ju odnášal, akoby to bola trofej.

Vták ako keby vycítil môj pohľad, prudko otočí hlavou a prepichne ma pohľadom svojich čiernych očí. O krok uskočím, srdce mi bije až v krku.

Desať minút. Len čo jastrab zaškrieka prvýkrát, budem mať desať minút na to, aby som sa dostala na tribúnu. Po každej minúte sa jeho škriekanie ozve znovu, čím sa odpočítava čas. Onedlho sa jeho zobák otvorí a rozpúta sa peklo.

Stále som príliš ďaleko.

Zrýchlim tempo, no zároveň sa snažím nepútať pozornosť – to je moja stratégia. Musím si dávať pozor na kráľovskú gardu, no nie iba na ňu. Niekedy to vezmú do rúk aj diváci a zbavia sa možných účastníkov, skôr než sa dostanú príliš blízko k tribúne. Takýmto zvráteným spôsobom sa postarajú o to, aby sa na ňu prebojovali len tí najlepší.

Dnes je vražda povolená. Dokonca *vítaná*.

Na rozdiel od skupiny ozbrojených kandidátov vpredu, hypnotizujúcich pohľadom kráľovských gardistov a pripravených do boja, sa ja pokúšam dostať čo najbližšie k tribúne bez toho, aby si ma niekto všimol. Predieram sa davom, plecami vrážam do ľudí, hlavu mám sklonenú. Nikto sa ma nepokúša zastaviť, lebo ma všetci považujú len za ďalšiu diváčku. Určite si všimli, že som nízka, nemám skoro žiadne svaly ani výzbroj. Moja bledá pokožka bez červene v lícach navyše svedčí o rokoch nedostatočne výživnej stravy. Myslia si, že je nemožné, aby som sa práve ja postavila dedičom vznešených rodov a bojovníkom, ktorí sa na tento deň pripravovali celý život. Dobrovoľne sa prihlásiť na túto úlohu by podľa nich bolo mojím rozsudkom smrti.

A majú, dofrasa, pravdu.

Niekto ma udrie po chrbte tak silno, až ma hodí dopredu. *Doriti*. Vrazím rovno do ženy pred sebou a takmer mi vypadne dýka, opierajúca sa o moju kožu.

Uštedrí mi jedovatý pohľad ponad plece, ktorý ešte viac skysne, keď sa popri nej prešmyknem a potichu sa ospravedlním. Podľa hrubého tkaného plášťa v jej rukách hádam, že sem pricestovala z ďalekého severu.

Takmer každá dedina vyslala do nášho mesta *Nocikus* svojich dobrovoľníkov alebo svedkov. Mesto získalo svoje meno podľa čiernej skaly v centre. Prechádzam popri ľuďoch odetých v neznámych látkach. Všetky sú vyblednuté, dotrhané a pokrýva ich vrstva prachu. Dnes z ich oblečenia zostali už iba handry, no kedysi bolo krásne. Presne ako všetko na tejto strane ostrova.

Burácanie ma prinúti zdvihnúť hlavu. Vedľa tribúny zapália vatru siahajúcu až do neba, blčiacu v odtieňoch krvácajúceho západu slnka.

Nemusím ani rozmýšľať, na čo asi slúži. Viem to. Tí, ktorým sa nepodarí dostať sa na kamennú tribúnu, skončia v plameňoch a zhoria.

Prehltnem. Už je takmer čas.

„Chystáš sa prikŕmiť oheň?“ prehovorí hrubým hlasom vysoký a štíhly muž s ulízanými vlasmi, ktorý sa celou svojou hmotnosťou opiera meč. Stavila by som svoju dýku, že ho sám ani úplne nezdvihne. Kov je ťažký. Muži, ktorí prídu do vyhne, si zvyčajne žiadajú čo najväčšiu zbraň, akú si môžu dovoliť, ale keď príde na lámanie chleba, máloktorí ju dokážu aj zdvihnúť.

Po jeho slovách sa k nám otočí niekoľko hláv.

Doriti.

Hoci ma svrbí jazyk a derie sa mi z úst otázka, či si môžem nabrúsiť čepeľ na jeho rebrách, posuniem si chladivý kov dýky vyššie na zápästie a nesmelo sa naňho usmejem.

„Pravdaže nie. Iba chcem mať lepší výhľad,“ odvetím. Tón môjho hlasu mu hovorí: *To je smiešne. Ja? A pokúšať sa kvalifikovať do Osudohry? To by ma zabilo.* Niečo podobné mi dnes ráno povedal Stellan, keď zazrel dýku v mojej ruke.

„Nevytiahol som ťa z popola, aby som sa prizeral, ako umrieš na nejakom prekliatom námestí,“ karhal ma Stellan.

Napriek tomu dnes stojí v dave, pozoruje ma z diaľky prižmúrenými očami a frustrovane krčí biele obočie. Pokrúti hlavou, aby mi naznačil, že s tým stále nesúhlasí. A nezmení sa to, až kým poslednýkrát nevydýchnem.

„Práve pre tento okamih si ma cvičil," povedala som mu vo vyhni, na mieste, kde som vyrástla a kde sa spracúvanie kovu stalo súčasťou môjho života rovnako ako Stellanovo večné pískanie si. Našiel ma ako dieťa, sirotu, v útrobách tohto sveta. Nezostalo mi absolútne nič, iba meno. A vlastne ani to nie.

Hneď ako som to vyslovila, v očiach sa mu zablysol hnev, popri ktorom bledla aj žiara vyhne za jeho chrbtom. Hnev však onedlho vystriedal výraz, ktorý som uňho dovtedy nevidela. Strach. „Lenže toto som nechcel."

No nepožiadal ma ani, aby som mu vrátila dýku, ktorú mi dal, hoci je to najlepšia zbraň, akú kedy vyrobil. Ukul ju z úlomku sveta takého krutého a smrtiaceho, že sa o ňom odmieta rozprávať. Dokonca ani so mnou.

To je vlastne dosť škoda, lebo vedieť, ako sa Stellan dostal medzi Päťdesiatku, by sa mi teraz vážne hodilo.

Nie, nebude ma vidieť umierať. Ešte nie. Dostanem sa k tej tribúne, hovorím si v duchu. Najprv však musím obísť tohto chlapa, ktorý svojím mečom vyrýva dieru do zeme. Stále ma sleduje. Až príliš pozorne.

Zhrbím sa, aby som vyzerala, že ma jeho pozornosť znervóznila, že som sa zľakla jeho meča. Roztrasene o krok ustúpim a topánka sa mi zaborí do blata.

Muž sa uškrnie a pomaly si ma celú premeriava, obzerá si moje oblečenie. Určite sa čuduje, prečo mám v tejto zadúšajúcej horúčave dlhé rukávy a zahalený krk. A zrejme mu neuniklo ani to, že nemám žiadnu pošvu na meč či bandalier. Keď skĺzne pohľadom k mojim nohám, zamračí sa nad pokrčenou a roztrhnutou látkou mojich čižiem. Ľudia naokolo sa odvrátia, lebo už o mňa stratili záujem.

On ma však stále nespúšťa z očí. Pozerá sa na moje hnedé vlasy, ktoré som si starostlivo zaplietla a vypla na temene, aby mi dlhé pramene nepadali do tváre – a aby ich nik nemohol použiť proti mne. To je zrejme ten najokatejší znak, že som sem prišla pre niečo iné než len pre zábavu. On však po mne naďalej blúdi pohľadom, až kým ho nezapichne do mojich očí.

Vtedy v ňom znovu vzplanie záujem. Moje oči majú vzácny odtieň tmavomodrej farby. A teraz už ľutujem, že nie sú iné.

Ja však neuhnem pohľadom. Nakloní hlavu, nakoniec sa ku mne zohne a jeho zbraň sa skláňa s ním. „Nebudem ťa zdržiavať."

Vďačne sa naňho usmejem a prejdem okolo.

Vtom zacítim, ako mi rukami prechádza po tele. Zovrie ma v náručí. Stuhnem.

Do hrdla mi vystúpi žlč, ale prehltnem ju a s ňou aj nutkanie odťať mu ruku. Nesmiem upútať pozornosť. Aspoň zatiaľ nie. Určite nie takto ďaleko od tribúny.

Spravím to, čo robím už roky. Udusím v sebe svoj hnev a pokračujem ďalej.

Vtedy dav pretne škrek.

Strieborný jastrab. Jeho ostrý zobák je otvorený dokorán a rinie sa z neho prenikavé kvílenie.

Je čas.

Keď zo strechy skočí muž, mihne sa mi pred očami záblesk farieb. Takýmto spôsobom sa pokúša dostať sa ku kameňu. Asi by sa mu to aj mohlo podariť.

A skoro to aj dokáže.

No tesne predtým, ako sa jeho nohy dotknú zeme, vytasí jeden z gardistov meč a rozpára mu brucho. Chlap sa z kamenej tribúny zošmykne po vlastnej krvi.

Jeho telo ihneď odhodia do ohňa. Plamene vyskočia vyššie, zapraskajú.

Oheň alebo kameň. Smrť alebo život.

Taká je Osudohra.

K tribúne sa valí prvá vlna dobrovoľníkov s napriahnutými zbraňami, len aby narazili na nepreniknuteľný múr kráľovskej gardy s mečmi z najvyššieho kovu. *Striebro*.

Z mágie nám zostal už iba kov. Ruda vyťažená zo zeme, napustená mocou. Niektoré druhy kovu dokážu zniesť viac a kujú sa z nich silnejšie zbrane. Práve striebro je zo smrteľníckych kovov najmocnejšie.

Všetci do jedného sú mŕtvi. Keď vidím meče gardistov, aj z tej diaľky je mi úplne jasné, že nemali šancu.

Napriek tomu ďalší dobrovoľníci dvíhajú čepele a pripravení na súboj sa s krikom vrhajú vpred.

Medené, cínové a hliníkové meče sa jeden po druhom trieštia na tvrdšom kove.

Ten prepichne ich majiteľov. Padajú ako muchy. *Všetci padnú*. Gardisti ich telá odkopnú nabok, a kým dobrovoľníci stihnú naposledy vydýchnuť, hodia ich do vatry.

Dobohov.

Ďalšia vlna dobrovoľníkov sa už ženie vpred. Trieštia a lámu sa ďalšie kovy.

Ako horký príliv sa vo mne vzmáha panika. Zhrozene sa pozerám na všetku tú krv, ktorá tečie potokom po kameni a okolitej zemi. Palcom prechádzam po rytinách na rukoväti dýky, ktoré som sama vytvorila, po obrysoch plameňa, ktorý práve požiera kopu kostí a svalov. Pripomína mi, prečo som tu.

Robím to pre vás. Len pre vás.

Jastrab zaškrieka druhýkrát. Prešla minúta.

Nemôžem už viac pokojne stáť. Využijem chaos, kryjem sa a krčím, prenikám radmi a nespúšťam zrak z jagavého kameňa. Už len päť radov. Štyri. Ďalšie zaškriekanie. Tri.

Naľavo odo mňa sa ozve rinčanie, keď sa zrazia dva kovy. V dave sa rozpúta chaos, lebo sa do stredu námestia predierajú légie. Zakrivené štíty vytvárajú akúsi polkruhovú obranu. Pochodujú ako jeden, napredujú krok za krokom. Odstrčia každého, kto sa im postaví do cesty.

Až keď zastanú pod tribúnou, ich štíty sa rozostúpia a vystúpi spomedzi nich muž v trblietavom brnení, ktorého lesk sa vyrovná aj slnku.

Je vytvorené z číreho, neupraveného zlata. Keby som z neho predala čo i len kúsok, rok by som mohla kŕmiť celú dedinu. Takmer nepreniknuteľné brnenie je ukuté veľmi precízne.

Viem to. Vzniklo totiž v Stellanovej vyhni.

Ľudia si medzi sebou nahnevane šepkajú, ale nedovolia si vyjadriť svoj odpor hlasnejšie. Ten muž, Cadoc, totiž pochádza z rodu Bolter, jedného z piatich vznešených rodov v Stormside. Keďže Bolterovci vlastnia na tejto strane takmer všetku zvyšnú ornú pôdu, závisí od nich obživa tisícok ľudí.

Nejde o žiadnu náhodu. Každú Osudohru Bolterovci vyšlú svojho najstaršieho syna cez brány a ten sa vždy vráti s dostatočným množstvom mágie, aby najbližšie polstoročie prežili v blahobyte. Aspoň oni, keď už nik iný. Nahromadili relikvie a vedomosti, ktoré pomáhajú ich potomkom prežiť ďalšiu výpravu. A tak si tento rod udržiava moc po celé generácie.

Tiež nie je na škodu, že majú vo svojich baniach neobmedzený prístup k zlatu.

Ja nemám légiu. No vďaka Stellanovi ani žiadnu nepotrebujem. Naučil ma, ako byť silná a nezávislá. Nenechať sa zlomiť ani tou najväčšou tragédiou.

Povstaneš. Povstaneš z popola ako fénix, povedal mi raz, keď som bola ešte dieťa, ktoré nemohlo prestať plakať.

Ale fénixovia v skutočnosti neexistujú, odsekla som.

„Tu nie," odpovedal. *Tu nie*.

Nikdy mi neprezradil viac o mieste za bránami. O mieste, pre ktoré všetci riskujeme svoje životy, aby sme ho mohli navštíviť.

Starside, krajina hviezd. Krajina mágie a nesmrteľných. Miesto, ktoré sa vraj trbliece ako diamanty a hryzie ako ostré zuby.

Raj, po ktorom všetci túžia a súčasne sa ho obávajú. Žijú v ňom nesmrteľní, ktorých neskolia choroby, nekrvácajú, nepotrebujú na

prežitie jedlo ani vodu. Oči sa im jagajú ako drahokamy a sú potomkami bohov. Aj samotní bohovia na tej strane prebývajú, vlievajú do svojej zeme bezhraničnú silu.

A my sa tu, v *Stormside*, krajine búrok, ideme pre zrniečka tej mágie navzájom pozabíjať.

Už som blízko. Dav je stále trochu roztrúsený, preto to využijem. Kamenná tribúna sa žiarivo ligoce, keď sa od nej odrážajú slnečné lúče. Spravím ďalší krok…

A takmer dostanem šíp do oka, no v poslednej sekunde sa zvrtnem. Chlap za mnou nemá také šťastie, šíp sa mu zapichne do lebky a vystrekne z nej karmínová spŕška. Zrúti sa do hliny a pod jeho telom sa rozbije sklenená čaša. Nechali ju tam návštevníci, ktorí na námestí čakali celé dni, aby sa mohli tomuto krviprelievaniu prizerať.

Muž vo svojej neživej ruke stále zviera meč z nižšieho kovu. Napriek tomu sa naň vrhne vychudnutý muž z davu a ukradne mu ho. Už sa s ním bije on.

Niekto si asi všimol môj postup. Kvoknem si a potom do mňa ktosi zboku vrazí. Prebehne popri mne žena s opálenou pokožkou a tmavými vlasmi zostrihanými nakrátko a trieli k tribúne.

Ten šíp bol určený pre ňu, a to sa hneď aj potvrdí, keď žeravým vzduchom preletí druhý šíp a mieri jej rovno na hruď. Uhne sa mu, prevalí sa a z tulca na chrbte vytiahne svoj luk a šíp tak rýchlo, že sa mi jej pohyby rozmazávajú pred očami.

Ani nezastaví, ani nespomalí. Ani sa nepozrie, iba namieri, vystrelí a beží ďalej. Potom vyskočí na tribúnu.

Z najbližšej budovy sa zvalí lukostrelec a jeho telo dopadne na cestu s nechutným zadunením.

Štvrté zaškriekanie.

Zostáva už iba sedem minút.

Rozbehnem sa a takmer sa potknem na tele, ktoré sa krčí pri zemi. Cez tenkú látku mu trčia rebrá a chrbtica. Otočí hlavou na jednu stranu. Je to iba dieťa. Ako zbraň zviera roztrieštené sklo.

Pohľad nakrátko zamierim na tribúnu. Medzi kráľovskou gardou, ktorá bojuje s protivníkmi, sa otvorila medzera. Mala by som sa rozbehnúť a chopiť sa svojej šance. Namiesto toho sa však pristihnem, že si tiež kvoknem.

„Nerob to," nalieham na chlapca. Ten na mňa uprie svoje veľké jantárové oči. Náhle si uvedomím, aký som odporný pokrytec. „Nepreživeš to," dohováram mu.

No chlapec je odhodlaný presne ako ja. „Moja rodina hladuje. Nemáme inú možnosť."

Prehltnem hrču v krku. „Vedia, že si tu?"

Pokrúti hlavou.

Pozriem sa na svoju dýku. „Pozri, ja…"

Nestihnem však dopovedať, lebo chlapec sa otočí a skočí vpred. Rozbehne sa.

Je malý. Nikto si ho zjavne ešte nevšimol. Možno sa mu to nakoniec aj podarí.

Od cieľa ho delí iba kúsok, keď sa mu niekto postaví do cesty. Gardista. Jeho pery sa vykrútia do krutého úsmevu a s pôžitkom sa na chlapca pozerá.

Piate zaškriekanie dravca.

Mala by som zostať stáť. Počkať na ten správny okamih. Je to jediný spôsob, ako prežiť.

No keď chlap zdvihne svoj strieborný meč a chce ním chlapca udrieť, bez váhania sa pred neho vrhnem. Dýka, ktorú som sa tak veľmi pokúšala ukryť, mi vykĺzne z rukáva. Vo vzduchu ju otočím, jej studená rukoväť mi padne do dlane. V poslednej sekunde ju nadvihnem pred chlapcovu tvár. Pevne zavriem oči. Gardistov meč sa zrazí s mojou dýkou s takou silou, až mi drkocú zuby.

Vo veľkolepej zrážke kovov sa strieborný meč roztriešti.

Dav stíchne. Pomaly otvorím oči. Člen kráľovskej gardy na mňa vyjavene zíza s otvorenými ústami, akoby mu nešlo do hlavy, čo sa práve stalo. Nechápe, ako sa jeho striebornému meču mohla postaviť dýka… A zdolať ho. Keď si napokon všimne kov mojej čepele, zbledne.

Rukoväť mu vypadne a on sa zatacká. Bez meča už nie je taký hrdina. Chlapec vykĺzne a beží ku kameňu. Kým sa k nemu stihnem pridať, dav precitne a naraz sa na mňa vrhne poltucet ľudí.

Teraz nemienim ustúpiť.

Šieste zaškriekanie.

Najprv sa na mňa vyrúti bronzová čepeľ. Otočím sa, nadvihnem svoju dýku a tá iba skĺzne po okraji druhej zbrane. Viac netreba. Bronzový meč sa roztriešti na črepiny a po ňom postihne rovnaký osud aj niklový meč, ktorý mi už mieri na krk. Po jeho čepeli sa rozbehla pavučinová prasklina, čo je znak zlého zaobchádzania alebo opotrebovania z mnohých bojov. V každom prípade stačí iba dotyk mojej čepele a niklové črepiny sa mi hneď váľajú pri nohách. To niektorých ľudí, ktorí sa na mňa chcú vrhnúť, odradí. *Fajn*. Keď sa mi zdá, že je cesta voľná, ktosi na mňa zozadu skríkne.

Je to ten muž, ktorý ma pred chvíľou obchytkával. S ťažkosťou dvíha svoj meč, to mu však nezabráni vyrútiť sa na mňa. Ostrým hrotom mi mieri rovno na chrbticu.

Nerozmýšľam. V duchu si predstavím, ako mi jeho nechutné paprče blúdili po tele a…

Odseknem mu ich. Starsidská oceľ hladko preniká pokožkou a reže kosti. Čepeľ sa trbliece ešte viac než zvyčajne, akoby prahla po krvi. Jeho ťažký meč dopadne na zem a jeho prsty stále zvierajú rukoväť. Muž skríkne. Ľudia zhíknu.

Siedme zaškriekanie.

Keď nadvihnem dýku k prizerajúcemu sa davu, nik sa ani nepohne. Dokonca aj kráľovská garda váha, či sa mi postaviť, keď zistili, že mám vyšší kov. Každý z nich má nárok iba na jeden meč. Bez neho je to rozsudok smrti.

Hruď sa mi divoko dvíha a klesá. Spravím krok dozadu. Pomaly sa presúvam k tribúne. Možno to naozaj dokážem. Otočím sa, som pripravená skočiť.

No do cesty sa mi postaví muž, ktorý vyzerá, akoby ho splodili Dýkové hory.

Dobohov.

Kráča ku mne Pagnus Ender z rodu Enderovcov, známy svojím mohutným vzrastom. Hovorí sa o ňom, že pochádza z pokrvnej línie bohov. Zem pod nohami sa zachveje. V jeho nablýskanom bronzovom brnení zahliadnem svoj vydesený výraz. Nesiaham mu ani po brucho. Jeho meč je vysoký ako takmer celé moje telo.

Jeho rod má osem dedičov a od polovice z nich sa očakáva, že sa na výpravu tentoraz dostanú. Ostatní už stoja na opačnej strane tribúny a každý z nich má kov typický pre ich rodinu. Oháňajú sa ním a prerieďujú uchádzačov. Kráľovská garda sa im v tom ani nepokúša zabrániť. Zrejme dostali rozkaz od kráľa, ktorý so vznešenými rodmi uzatvoril partnerstvo.

No jasné. Kto iný by mal stáť medzi mnou a tribúnou? Ako by to, doriti, mohlo byť inak?

Zhlboka sa nadýchnem. Nájdem rovnováhu a zaujmem postoj. Trénovala som ho roky, takže mi pripadá prirodzený ako spánok. Pripravím sa na ranu, ktorá by mohla byť moja posledná.

No Pagnus Ender sa na mňa iba pozrie a uškrnie sa. O krok ustúpi.

Do hrude sa mi zahryzne pocit horší ako strach.

Nestojím mu ani za to, aby ma zabil. Myslí si, že nemám šancu prežiť Kosbu.

V mojom hrudnom koši sa vzpínajú pocity hnevu a pýchy, ale potlačím ich a zvolím si radšej vďačnosť. Spravím čokoľvek, aby som sa na tú tribúnu dostala, prešla Kosbou a dostala sa za brány.

Obídem ho a už takmer stojím na jagavom kameni.

Vtedy si to Pagnus rozmyslí. Možno sa rozhodol, že si privlastní moju dýku. Od bronzového meča sa odrazí slnko a oslepí ma. Meč klesá rovno na moju hlavu.

Pagnus je možno väčší, ale ja som rýchlejšia. A nemám brnenie. Prevalím sa na bok a dýkou mu prejdem po píšťale. Čepeľ z vyššieho kovu bez problémov pretne brnenie a zasekne rovno do kosti.

Zvrieskne. Otočia sa k nám ostatní Enderovci a bez povšimnutia sa popri nich prešmyknú niekoľkí uchádzači vrátane dievčaťa s červenými vlasmi. Z davu sa ozve jasanie.

Pagnus sa obráti a vo veľkých očiach sa mu leskne zúrivosť. Znovu zamáva mečom. Nezranila som ho dostatočne. Je príliš neskoro. Vytiahnem dýku z jeho nohy a vyskočím. Keď som vo vzduchu, čas náhle zastane. Čakám, že na koži pocítim ostrie čepele jeho meča. Slnko ma oslepuje, akoby na mňa žmurklo. Stiahnem svaly a pripravím sa.

Chrbtom dopadnem na horúci kameň. Páli ma cez košeľu, ale sotva si to všímam. Každý môj zmysel sa sústreďuje na čepeľ, ktorá mi stále mieri na tvár. Nie je to však starsidská oceľ a bronz je najnižší zo všetkých vyšších smrteľníckych kovov, ale v kombinácii s Pangnusovou silou akoby ním nebol. Nemám čas sa uhnúť. Iba sa bezmocne dívam na meč, ktorý mi čochvíľa presekne lebku.

Som na kameni. *Počkať, ja som na kameni*! Všetku hrdosť však vystrieda panika, keď bronz ani trochu nespomaľuje. Tu by sme už mali byť v bezpečí, pod ochranou kráľa.

Dozorca však Pagnusa určite vidí a diskvalifikuje ho. Alebo možno nie.

Možno preňho neplatia rovnaké pravidlá. Možno to vie. Hruď mi stisne od strachu a pripravujem sa na smrť, ktorej sa už nevyhnem.

Čepeľ zastane sotva centimeter od mojej tváre.

Pagnus zavrčí ako nejaká beštia a povie: „Uvidíme sa pri Kosbe."

Potom sa postaví na tribúnu vedľa mňa.

Ôsme zaškriekanie.

Ešte tri minúty. Dostala som sa sem a mám ešte aj *tri minúty k dobru*.

V ušiach mi zvoní. Srdce mi tlčie o rebrá. Túžim len po tom, aby som si mohla vydýchnuť, ale radšej sa čo najrýchlejšie odplazím preč. Postavím sa a kolená sa mi podlomia. Ponáhľam sa do stredu k dievčaťu s červenými vlasmi, ktoré jej takmer splývajú s výdatnými potokmi krvi, lejúcimi sa jej z lebky.

Otočí sa ku mne a usmeje sa. Zrejme sa tvárim dosť zhrozene, lebo iba mykne plecom. „Som v pohode. *Krásne oči*, mimochodom. Pripomínajú mi domov." Podáva mi ruku. „Som Kira z Tŕňoviska."

Je to mesto na najzápadnejšom cípe Stormsidu pri mori. Pokiaľ viem, nezostala im žiadna mágia. Na východe máme aspoň nejaké pozostatky toho, čo tu kedysi bolo. Čím ďalej na západ, tým menej jej zostalo.

Kosba ešte nezačala. Ak sa chcem dostať do Päťdesiatky, možno ju budem musieť zabiť.

Napriek tomu jej podám ruku a potrasiem ňou. „Som Aris," predstavím sa hlasom presiaknutým úľavou a vyčerpaním, „zo Striebroviska."

Úsmev jej zamrzne. Zelené oči sa zväčšia. Doriti. Presne pre túto reakciu som už roky nikomu nepovedala, odkiaľ pochádzam. Nieže by sa našlo veľa takých, ktorí sa pýtajú.

Som iba učnica kováča. Nehodná pozornosti. Vlastne ani neviem, prečo som práve jej a práve teraz prezradila svoj pôvod.

„Netušila som, že odtiaľ niekto prežil," napokon vyjachtá.

Ak som na okamih pozabudla, prečo som sem dnes prišla, práve táto pripomienka sa mi zaryje rovno do kosti. V hrudi mi vzplanie slepá zúrivosť, oheň, ktorý horí jasnejšie ako vatra pár krokov odo mňa. „Väčšina nie."

Deviate zaškriekanie.

Zostávajú dve minúty. Zúfalstvo uchádzačov stúpa. Začínajú sa správať bezhlavo. Hádžu sa rovno na členov kráľovskej gardy a tí ich rovno stínajú a hádžu do vatry.

Desiate zaškriekanie.

Už len jedna minúta.

Horúčkovito sa ozýva rev, krik a jasanie. Brutalita gardistov narastá, bavia sa krviprelievaním a neprestávajú, ani keď už človek zjavne nemôže bojovať. Dostanú sa cez nich ešte dvaja a obaja sú zranení.

Takmer cítim, ako sa míňajú sekundy, napätie stúpa ako trýznivá horúčava ohňa. Posledná šanca. Niekto po nej skočí, ale za vlasy ho strhnú späť a zabijú ho. Nikto sa o to viac nepokúša. A čas už takmer vypršal. Slnko mi neúprosne svieti na temeno, otočím sa a sledujem, ako strieborný jastrab poslednýkrát otvorí zobák.

Škrekot však zanikne priamo v jeho krku.

Všetci náhle stíchnu, akoby im neúprosný vietor vytrhol výkriky rovno z úst.

„*Nie*," šepne Kira pri mne.

To je to správne slovo.

To. Nie. Je. Dočerta. Možné.

Tých pár ľudí, čo sa ma pokúsilo zabiť, teraz v strachu ustupuje dozadu. Nesklonia len zbrane, ale celý dav sa v strede rozdelí a vytvára cestu rovno k tribúne.

Po nej kráča obrovský rytier. Tvár mu zakrýva čierna kapucňa a strieborná maska.

Vôbec ju však nepotrebuje. Všetci vieme, kto to je a čo spravil.

Jeho strieborné brnenie nemá jediný škrabanec, lebo sa k nemu nikto nikdy nedostal tak blízko. Odhalené má iba ruky s pokožkou bielou ako kosť. Hánky mu brázdia tenké atramentové značky a stekajú mu dolu po prstoch.

Vyzerá ako démon.

Na chrbte mu visí ohromný meč. Sebaisto, ba až nenútene kráča k tribúne. Medzi rukoväťou meča a pošvou vykúka nepatrný strieborný pás.

Toto trblietavé nadpozemské striebro vyzerá ako roztavená hviezda. Je to starsidská oceľ. *Celý meč* z tohto vzácneho kovu. Moja úbohá dýka pri ňom vyzerá ako hračka. Patrí mu jediný meč, ktorý sa v súčasnosti nachádza na tejto strane brán. Starobylé a mocné meče si totiž samy volia, kto je hodný s nimi narábať. Tento si vybral muža s povesťou takou zlou, že pred ním s úctou ustupuje aj tento krvilačný dav.

Harlan Raker, veliteľ kráľovskej gardy. Najslávnejší rytier v Stormside.

Muž neslávne známy svojou nemilosrdnosťou. Mala som to vedieť. Prosila som ho o zmilovanie a ním to ani nepohlo. Zostal chladný rovnako ako teraz, keď si obzerá svojich vyzývateľov. Teraz, keď sa díva aj na mňa. Nemôžem sa mu pozrieť do tváre, ale bytostne na sebe cítim jeho pozornosť. Jeho pohŕdanie. Podľa postavenia jeho širokých pliec by som povedala, že ho to neohúrilo. Nudí sa.

Raker náhle zastane iba na pár krokov od tribúny. Aj plamene akoby stíchli. Obzrie sa okolo seba a napne svaly. Viem si takmer živo predstaviť, ako sa mu pod kapucňou lesknú oči rovnako ako moja dýka. Akoby vyzýval niekoho, aby sa mu postavil. Akoby *prahol* po prelievaní krvi.

Aj ja si to prajem. Chcem vidieť, ako tasí ten veľkolepý meč.

Nik však ani svalom nepohne. Všetci gardisti sklonia hlavy a o krok zacúvajú. Bez odporu vystúpi na tribúnu.

Jastrab konečne naposledy zakvíli.

Davom sa šíri šepot ako požiar. Prečo by veliteľ kráľovskej gardy riskoval výpravu do Starsidu? Nižší členovia gardy to skúšali už aj predtým, ale nikdy nie ich velitelia. Tí už zvyčajne mali všetko, po čom väčšina vyzývateľov túžila – domov, jedlo, bohatstvo a slávu. Kráľ im doprial to, čo potrebovali. No… Zrejme existovalo niečo, čo im nemohol dať ani najmocnejší človek na tejto strane.

V Osudohre musí účastník prejsť celým Starsidom až do Ríše bohov, kde ho čaká kalich plný mágie.

Každý má na to svoje dôvody. Kvapka mágie sa dá použiť ako liek alebo ju možno vymeniť za bohatstvo. Keby niekto vypil celý kalich, môže ho dokonca mágia zmeniť na nesmrteľnú bytosť. Ak prežije Prerod, hotovo. Častejšie sa však stáva, že to ľudia nevydržia, preto to väčšinou vyzývatelia neriskujú.

Keď sa vyzývateľ z Osudohry vráti víťazne, stáva sa hrdinom. Váži si každú kvapku mágie a šetrí si ju celé desaťročia. Kalich

s mágiou dokázal z chudoby vytiahnuť celú dedinu a jej obyvatelia žili v blahobyte, kým sme my ostatní umierali od hladu a museli sme kradnúť, aby sme prežili.

Väčšina Päťdesiatky sa však vôbec nevráti.

Stellanovi sa to podarilo. Zo svojej cesty však prišiel iba s prázdnym kalichom. Mohol sa pochváliť iba týmto jagavým kovom, ktorý pretavil na dýku v pevnom zovretí mojej ruky. Ľudia ho nenávideli a spochybňovali ho, preto sa z neho stal vyvrheľ. Presťahoval sa, no jeho povesť ho neopustila. Prácu si udržal iba vďaka svojej zručnosti. Žije z mála, hoci sa mohol vrátiť s bohatstvom ako kráľ.

Vždy som rozmýšľala prečo. Aj som sa ho na to pýtala viackrát, než dokážem spočítať.

On mi však neodpovedal.

Keď jastrab v striebristom záblesku roztiahne krídla, Kira sa strhne. Podľa Dozorcu stojí na tribúne dvestodvadsaťšesť vyzývateľov.

Medzi ľuďmi v dave vidno aj tých, ktorí sa sem nedostali. Sú už mŕtvi alebo zomierajú. Ich krv sa mieša so zemou a mení sa na blato. Nižšie postavení členovia kráľovskej gardy začnú ich telá hádzať do vatry.

Je medzi nimi aj muž, ktorého som zabila.

Keď plamene vzbĺknu vyššie, do hrdla mi vystúpi žlč. Pred očami sa mi mihnú spomienky, zadúšajú ma. Chcem sa odvrátiť, mám chuť utiecť, padnúť na kolená a dáviť. Nesmiem však ukázať slabosť. Určite nie teraz, keď sa boj ledva začal. Prinútim sa stáť rovno a pozorovať, ako sa koža, kosti a nakoniec aj samotný oheň menia iba na kôpku popola.

Dozorca načrie vedrom do pahreby.

Postupne pristupuje ku každému z nás preživších – teraz vyzývateľov v Osudohre. Vystriem sa a môj pohľad sa v dave stretne s tým Stellanovým. Po chrbte mi steká pot a v duchu preklínam všetky tie vrstvy látky, ktoré musím mať na sebe. Napokon Dozorca predstúpi aj predo mňa.

„Zúčastníš sa na Kosbe?“ pýta sa už päťdesiaty siedmy raz.

Periférne stále vidím Stellana. Toto je moja posledná šanca vycúvať. Moja posledná šanca zísť z tribúny a vrátiť sa do vyhne. Čaká ma tam práca. A príprava večere.

Prosí ma pohľadom. *Nerob to*, našepkávajú mi jeho oči. *Povedz nie*.

Odtrhnem od neho zrak a vyslovím: „Áno."

Ponorí ruku do vedra a horúcim spoteným palcom mi na čelo nakreslí oblúk, korunu z popola.

„V mene bohov," povie.

„V mene bohov," zopakujem.

Postúpi ďalej.

Zdvihnem hlavu a zadívam sa na nebo. Rovno na bohov. Ktovie, či cítia, ako sa žeravá zlosť v mojich kostiach stretáva s iskrou nádeje – ako keď sa tekutý kov mení na oceľ. Meč pomsty ukutý v mojich útrobách.

Toto bude skutočne vo vašom mene, hovorím si. *Toto je pre vás.*

Ja sa totiž do Starsidu nechystám preto, aby som získala mágiu či pokľakla pred našimi milovanými bohmi.

Ja ich idem zabiť.